

## Příručka

## 4.1. Právní rámec v trestních věcech

68. V trestních věcech stanoví právní rámec pro přeshraniční případy článek 10 Úmluvy o vzájemné právní pomoci v trestních věcech z roku 2000. Platí tato pravidla:

při výslechu je přítomen justiční orgán dožádaného členského státu, kterému je v případě potřeby k dispozici tlumočník; tento orgán odpovídá za zjištění totožnosti vyslychané osoby a za dodržování základních právních zásad právního řádu dožádaného členského státu. Pokud se justiční orgán dožádaného členského státu domnívá, že během výslechu byly porušeny základní právní zásady dožádaného členského státu, přijme neprodleně nezbytná opatření, aby bylo zajištěno, že výslech bude pokračovat v souladu s uvedenými zásadami;

příslušné orgány dožadujícího a dožádaného členského státu se případně dohodnou na opatřeních k ochraně vyslychané osoby;

výslech vede přímo justiční orgán dožadujícího členského státu nebo probíhá pod jeho vedením v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy;

na žádost dožadujícího členského státu nebo vyslychané osoby zajistí dožádaný členský stát, aby měla vyslychaná osoba v případě potřeby k dispozici tlumočnicka;

vyslychaná osoba může uplatnit právo odepřít výpověď podle právních předpisů dožádaného nebo dožadujícího členského státu.

69. Článek 10 úmluvy o vzájemné právní pomoci z roku 2000 stanoví zásadu, že žádost o slyšení prostřednictvím videokonference může členský stát předložit, pokud jde o osobu, která se nachází v jiném členském státě. Okolnosti, za kterých může být taková žádost podána, nastanou, když justiční orgány dožadujícího členského státu požadují, aby byla dotyčná osoba vyslechnuta jako svědek nebo jako znalec a není žádoucí nebo možné, aby do daného státu kvůli výslechu cestovala. Příklad, kdy to „není žádoucí“, by mohl nastat například tehdy, když je svědek velmi mladý, velmi starý nebo ve špatném zdravotním stavu; případ, kdy to „není možné“, by mohl nastat například tehdy, když by byl svědek tím, že se dostaví do dožadujícího státu, vystaven vážnému nebezpečí.

70. Dožádaný členský stát musí s videokonferencí souhlasit, pokud není výslech v rozporu s jeho základními právními zásadami a pokud má k provedení výslechu technickou kapacitu. V této souvislosti znamená odkaz na „základní právní zásady“, že žádost nemůže být zamítnuta pouze proto, že výslech svědků a znalců prostřednictvím videokonference není v právních předpisech dožádaného členského státu upraven, nebo proto, že jedna či více detailních podmínek pro výslech prostřednictvím videokonference by podle vnitrostátního práva nebyly splněny.

Chybí-li příslušné technické prostředky, může dožadující členský stát se souhlasem dožádaného členského státu poskytnout vhodné zařízení, aby byl výslech umožněn.

71. Žádosti o výslech prostřednictvím videokonference by měly obsahovat informace ohledně orgánu podávajícího žádost, předmětu a důvodu žádosti, je-li to možné, totožnosti a státní příslušnosti dotyčné osoby a případně jména a adresy osoby, která se má dostavit. Žádost obsahuje rovněž důvod, proč není žádoucí či možné, aby se svědek či znalec dostavil osobně, název justičního orgánu a jména osob, které povedou výslech. Na tyto informace odkazuje úmluva o vzájemné právní pomoci z roku 2000. Justiční orgán dožádaného státu předvolá dotyčnou osobu způsobem stanoveným jeho vnitrostátními právními předpisy.

72. V úmluvě o vzájemné právní pomoci z roku 2000 stanoví čl. 10 odst. 8, že pokud v průběhu výslechu prostřednictvím videokonference odmítne osoba svědčit nebo křivě vypovídá, stát, ve kterém se nachází osoba, která je vyslychána, bude k této osobě přistupovat stejně, jako by šlo o osobu, která se účastní jednání vedeného podle jeho vnitrostátních procesních právních předpisů.

To vyplývá ze skutečnosti, že povinnost svědčit při jednání prostřednictvím videokonference vychází podle uvedeného odstavce z právních předpisů dožádaného státu. Daný odstavec je zaměřen především na zaručení toho, že svědek v případě porušení povinnosti svědčit podléhá důsledkům svého chování, které jsou podobné těm, které platí ve vnitrostátních případech, při němž není použita videokonference.

73. V čl. 10 odst. 9 je výslech prostřednictvím videokonference rozšířen na obviněné osoby. Je zcela na každém členském státě, aby zvážil, zda bude souhlasit s vyřízením žádosti o takový výslech. Členský stát může za tímto účelem učinit obecné prohlášení, kde uvede, že s výkonem takových žádostí souhlasit nebude. Obviněná osoba by měla v každém případě souhlasit před tím, než bude výslech zahájen.

Poslední aktualizace: 17/11/2021

Tyto stránky spravuje Evropská komise. Informace na této stránce nemusí nezbytně vyjadřovat oficiální stanovisko Evropské komise. Komise neodpovídá ani neručí za informace nebo údaje, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Pokud jde o předpisy v oblasti autorských práv pro webové stránky EU, viz právní upozornění.